

28 i mig

Una bombolla de bellesa dramàtica.

Biblioteca de Catalunya Sense data de comiat

Amb 8 ½ Federico Fellini va conjurar tots els fantasmes per enfrontar-se a una crisi personal i, de passada, revolucionar el llenguatge cinematogràfic. Un memorable exercici d'alliberament. ¿Fa el mateix Oriol Broggi a *28 i mig*? ¿Fins a quin punt està el director al centre del seu màgic espectacle? En realitat no importa. Resoldre el misteri no és imprescindible per deixar-se portar per l'alquímia teatral que s'origina entre les historiades parets de la Biblioteca de Catalunya. Però posats a divertir-se, juguem una mica: el títol guarda, encriptat, el possible grau d'implicació entre aquest muntatge i un director nascut el 1971.

Broggi combina records, experiències i somnis amb la sensibilitat d'un perfumista que segueix les regles del mestre Baldini de Süskind. La pel·lícula de Fellini funciona com l'alcohol base que aglutina un extraordinari repertori d'essències: Scola (*Una jornada particular*), Txékhov (*Oncle Vania*), Pirandello (*Sis personatges en busca d'autor*), Espriu (*Primera història d'Esther*), Dante (*La divina comèdia*), Shakespeare (*Hamlet*), Estellés (*Coral romput*); més notes de Vittorio Gassman, Claudia Cardinale, Ovidi Montllor, i altres matisos que estan a punt de tenir identitat

pròpia però s'escapen entre hipnòtics contes xinesos i cançons de Vinicio Capossela. La poesia de l'evocació, d'una aroma intangible que és una narració en si mateixa, sense principi ni final, sobre l'amor a un ofici i a un art: el teatre. No només. Aquest muntatge va molt més enllà. És una declaració d'amor a la ficció en qualsevol de les seves manifestacions. Una intensa celebració del teatre, el circ, el cinema, a partir de l'univers de Fellini (ràfegues *La strada* i *Amarcord*) i la petita constel·lació teatral que orbita des de fa uns anys a la Biblioteca de Catalunya. Broggi demostra amb *28 i mig* que ha madurat com a creador i que és un mestre en el domini i la

“Una declaració d'amor a la ficció en qualsevol de les seves manifestacions

manipulació de l'espai. Un alquimista també dels recursos escènics, sempre utilitzats amb extrema sensibilitat, com si busqués l'aprovació espiritual de Strehler, Brook i Mnouchkine. Un muntatge que fica l'espectador en una bombolla de bellesa dramàtica que resisteix qualsevol agressió que es cola des de la realitat. Un èter rar i valuós que molt poques vegades adquireix, com aquí, la tènue densitat de la vivència. —Juan Carlos Olivares

Atraco, paliza y muerte...

Teatre Nacional Fins al 30 de juny

Fer del procés de creació un espectacle no és nou i sempre comporta el risc de barrejar encerts i errors. Sobre tot quan es treballa des de la més absoluta llibertat i sense filtres externs com han fet Nao Albet i Marcel Borràs en l'obra que tanca, creiem que definitivament, el projecte T6 de dramaturgia contemporània i que, sorpresa, serveix perquè el fins a fi de temporada director del TNC, Sergi Belbel, es procuri una acomiadament públic com a “actor” sense cap dubte original i atrevit.

Darrere d'*Atraco, paliza y muerte en Agbanäsbach* hi ha una gran feina dramàtica, per bé que no estigui del tot encertada, i el rerefons d'una reflexió sobre el teatre a on hi caben enunciats pseudofilosòfics, canvis en el

punt de vista de l'espectador; un joc permanent sobre el temps escènic i fins i tot l'autocrítica dels creadors de la història.

El punt de sortida, amb olor d'argument de pel·lícula de gàngsters de sèrie B, és l'encàrrec que reben Albet i Borràs, amics i autors teatrals a la realitat i a la ficció, d'escriure una obra sobre l'atrancament a una banc per part d'un mafioset amb el rostre de Belbel. L'atrancament com a ficció o realitat és el fil conductor d'una sèrie d'escenes d'irregular interès bolcades a l'escenari amb poca cura en les transicions i, en conseqüència, en el *tempo* propi de la creació. El joc, en general, és imaginatiu i té un gran començament, però peca de reiteratiu. Laia Costa és la revelació de l'espectacle i el seu personatge exhibeix prou misteri i encant com per fixar-nos en aquesta gamberrada plena d'energia adolescent. —Santi Fondevila

Anomia

Teatre Tantarantana Fins al 14 de juliol

'Anomia' en castellà significa el trencament del conjunt organitzat de normes que regeixen la conducta comuna en una societat o grup. Una paraula que ens pot resultar estranya i que, no obstant, té una enorme actualitat en la situació política que vivim, ja no ara sinó des de fa uns anys. *Anomia*, escrita el 2007, és una obra produïda pel Centro Dramático Nacional i la companyia extremenya Arán i que arriba gairebé d'amagat al Tantarantana tot i tractar amb notable perícia la corrupció política del nostre país i el domini de la partitocràcia per damunt de qualsevol interès.

Anomia ens situa en una capital de província que podria ser Castelló o València. Davant de les imminents eleccions locals, el partit que governa ha decidit treure de les llistes la regidora d'urbanisme a qui la fiscalia investiga per tràfic d'influències, prevaricació, evasió fiscal... L'autor i director, Eugenio

Amaya, puja a l'escenari allò que el ciutadà percep de la política i els polítics i mostra com en privat munten i desmunten les seves estratègies des del menyspreu absolut pels ciutadans. I ho fa des d'un realisme ben estructurat, que perfila bé els personatges, però en un text poc dinàmic. El millor és que mostra gent massa normal podrida pel sistema i el poder. Un bon final, encara que depriment, i uns intèrprets voluntariosos entre els que destacaria la protagonista, Maria Luisa Borruec. El teatre se sembla aquí massa a la realitat i evidencia que la democràcia que tenim és molt feble. —S.F.